

TOTEM

DOBRUŠSKÝCH SKAUTŮ

K
V
Ě
T
E
N
-
Č
E
R
V
E
N

ROČNÍK 7. 2014

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,
mám radost, že vám mohu představit nové číslo našeho skautského oběžníku Totem.

Hlavním cílem Totemu je informovat veškerou skautskou havěť, jejich rodiče a příbuzné, ale i příznivce skautingu o dění ve středisku - o velkých střediskových akcích ale i o menších oddílových výpravách nebo dění na schůzkách. A co se tedy za ty dva měsíce u dobrušských skautů událo?

Příchod jara jsme oslavili tradičním jarním ohněm u klubovny, který se samozřejmě neobešel bez doprovodu kytar a zpěvu všech zúčastněných.

Před blížícími se Svojsíkovými závody je nutné se pořádně naučit a natrénovat vše potřebné. Pro ověření znalostí světlušek a vlčat měl sloužit přípravný závod, který se kvůli špatnému počasí konal u kluboven.

I letos proběhla slavnostní mše svatá za Meddyho a všechny skauty v kostele sv. Václava.

Krátkou zprávu o jejím průběhu nám napsala Káťa.

Že skauti nejsou plaší tvorové, kteří se bojí veřejnosti, dokázala skupina gympláků, kteří na svátek sv. Jiří vyrazili do školy ve skautském kroji. Nakonec se tam setkali nejen dobrušťáci, ale i další různá střediska. A kolik jich bylo? To se podívejte na společné fotce na straně šest.

Další tradiční jarní akcí je sběr kamení na Orlickém Záhoří. I tentokrát se našla skupinka nadšenců, co brzy ráno vyrazila na hory a celý den ohýbala hřbety a trénovala hod kamenem na valník traktoru. Určitě odvedli velký kus práce a odměnu si zasloužili.

Na přelomu dubna a května mají skauti kupu práce. A proč? Protože zajišťují stavění májky, čarodějnický průvod a oheň, dětský den plný her a zábavy. Určitě si o tom přečtete článek od organizátorů.

Jednotlivé oddíly taky nezhálely a vy si můžete přečíst o

jejich výpravách a činnostech na schůzkách.

Slovo oheň už tu bylo párkrát zmíněno a čím blíže k táborům a létu, tím více bude aktuálnější. Další díl v rubrice skautské dovednosti se týká právě ohňů a to nejen táborových.

Určitě nevynechte pozvánku na frisbee turnaj nebo si nastudujte tabulku s přehledem táborů, ať víte, kdy můžete s bábovkou přijet navštívit vaše skautské kamarády.

Tip na film bude na romantické vlně a na výlet vyrazíme na Ještěd.

Číslo zakončuje rozhovor s Maruškou, která se rozpovídala o svých skautských začátcích, táborech nebo nejsilnějších zážitcích.

A že rádi čtete citát? Ani o ten nejste ochuzeni. Najdete ho na poslední stránce..

Parluc

OBSAH TOTEMU

2 - Úvodní slovo	23 - Přehled táborů
Obsah	24 - Tip na film
3 - Střediskové dění	Romantické filmy
- Jarní oheň	27 - Tip na výlet
- Přípravné závody	- Liberecký Ještěd
- Mše za Meddyho a skauty	29 - Rozhovor s ...
- Svátek sv. Jiří	- Maruškou Obršálovou
- Sběr kamení na O. Z.	33 - Poslední stránka
- Májové oslavy	- Uzávěrka
- Oddílová činnost	- V příštím čísle
19 - Skautské dovednosti	- Tiráž
- Ohně nejen táborové	34 - Citát
22 - Pozvánka	
- Frisbee turnaj	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

JARNÍ OHEŇ 5. 4. 2014

Opět je tu s vámi moje maličkost, ale tentokrát nikoli s článkem z oddílu vlčat, ten najdete na jiné straně, ale z jarního ohně 2014, který se konal 5. dubna u kluboven. Po zapálení, které bylo krátce po devatenácté hodině a kterého se chopil sám Petr, jsme zazpívali klasickou píseň „Červená se, line záře“ a zakřičeli jsme si střediskový pokřik. Po jeho skončení jsme zazpívali písně, nejen od kapely,

která letos byla čtyřčlenná, ale i od světlušek, které se naučily během tábora pár pěkných písniček, během nichž následovaly pokřiky jednotlivých oddílů. Jako první představila svůj pokřik vlčata, dále světlušky, skauti a nakonec skautky. Asi o hodinu později, přesně jak bylo napsáno na pozvánce, se ukončila hlavní část jarního ohně skautskou večerkou a následoval poklidný „kecací“ oheň, během něhož

jsme se postupně rozcházeli do svých domovů.

Moje maličkost vám přeje příjemné prožití dalších dnů a mnoho zábavy při čtení dalších částí tohoto čísla. Že si přečtete některý z mých dalších článků se těší

Albi

PŘÍPRAVNÉ ZÁVODY SVĚTLUŠEK A VLČAT

Letos se po dlouhé době v Dobrušce konal přípravný závod Vlčat a Světlušek z našeho dobrušského střediska. Šlo o jednodenní akci, kdy si děvčata a chlapci měli vyzkoušet různé úkoly z disciplín, které se objeví na Závodě vlčat a světlušek 2014 (vyhledávání informací, zdravotvěda a první pomoc, komunikace a problémové situace, manuální zručnost, pobyt v přírodě, vztah k vlasti a skautingu,

dopravní značky, orientace, logické myšlení). Tento závod se bude letos konat v Mělčanech u Dobrušky. V den závodu nám bohužel počasí nepřálo, vytrvale přšelo, a tak jsme museli závod přesunout z Provozského údolí, kde původně měl probíhat, k naší skautské základně. Vedoucí děti rozdělili do 6 družinek (3 dívčí a 3 chlapecké) a ty pak plnily disciplíny na jednotlivých stanovištích. Nakonec došlo i na

vyhlášení, všichni byli odměněni pamětním listem a nejlepší soutěžní hlídky od světlušek i vlčat si domů odnesly i balíček bonbonů. A dodatek na závěr? Snad můžeme očekávat pokračování i za rok!

Maruška ☺

MŠE ZA MEDDYHO A SKAUTY SVÁTEK SVATÉHO JIŘÍ

Jako každý rok i letos se kolem svátku sv. Jiří, který je patronem skautů, konala ve středu 9. dubna mše za bývalého hlavního vedoucího střediska Meddyho a všechny skauty našeho střediska. Mše začala v 18:00 a sloužil ji otec Jozef Kudla. Zpívali na ní holky z farnosti, které

jsou z velké většiny i z našeho střediska. V kázání se o. Jozef zmínil o tom, jak je skaut velmi propojen s křesťanstvím, například tím, že křesťané mají desatero a skauti zákony, které jsou založené na stejných morálních zásadách (čistý v skutcích – nepokradeš). Dále například také

to, že jak křesťané (ti na setkání s Ježíšem) tak skauti by měli být vždy připraveni. Účast nebyla velká, ale většina věřících skautů dorazila.

KÁŤA

24. dubna je svátek svatého Jiří, patrona všech skautů a skautek, a zároveň je celorepublikový Den v KROJÍCH.

I Gymnázium v Dobrušce zažilo pořádný skautský nával. Můžete se přesvědčit na fot-

ce, na které jsou skauti nejen z Dobrušky, ale i ze širokého okolí.

SBĚR KAMENÍ - ORLICKÉ ZÁHOŘÍ

12. 4. 2014

I letos, vlastně už skoro jako každý rok, proběhl sběr kamení. Přes patnáct dobrošských dobrovolníků se nechalo zlákat finanční odměnou a v sobotu v časných ranních hodinách vyrazilo do Orlického Záhoří. Tam se na přilehlých loukách a pastvinách mělo pracovat za slíbenou mzdu. Díky ochotě manželů Poláčkových a Jirky Martínka, kteří poskytli svá vozidla, jsme se s velkým časovým předstihem dostali do Orlického Záhoří.

Jak jsem už zmínil, tak na místo jsme přijeli podstatně dříve, než bylo s Ondrou Hulcem smlouveno, a proto jsme se rozhodli navštívit tábořiště, které bylo po zimě v překvapivě slušném stavu. S odbitím půl deváté jsme byli už na farmě, rozdělili jsme se na dvě skupiny a vydali se do polí obydlených i neobydlených. Polí plné kamenů a někdy prostě jen kraviho trusu. Práce to byla dlouhá a občas vyčerpávající. Často spíše psychicky

než fyzicky protože chození celý den za traktorem není žádná zábava. Šest hodin práce i s hodinovou přestávkou jsme všichni ve zdraví přežili a dostali jsme zaslouženou výplatu. Všem zúčastněným pracovníkům patří velké díky za odvedenou práci a řidičům za ochotu odvést lidi na místo a čekat tam celý den na to, aby je mohli odvést zpátky.

HONZAJŠ

MÁJOVÉ OSLAVY

Čarodějnice

Jako v letech předešlých, tak i letos se uskutečnila netradičně tradiční akce Čarodějnice.

Jak jest zvykem, čím větší akce, tím větší příprava je potřeba, a ani v tomto případě to nebylo jiné. Přípravy, tedy ty finální, neboť přípravy, jako takové, probíhaly již nějaký ten pátek dopředu, začaly již časně zrána, kdy jsme s Tínkem, který byl po dlouhé noční šichtě, zapřahovali vozejk v Májové ulici. Po přesunu ke klubovně, kde na nás již čekal netrpělivý, tedy pardon, čerstvě probuzený Luboš, jsme mimo věci potřebné, jako je nářadí, naložili i věci zcela nepotřebné, jako je například samotné dřevo na oheň. Poté jsem pánům hezky zamával a upaloval pryč, neboť mě čekala zkouška nejtemnější, která i ty nejotrlejší ze spánku probouzí, a sice autoškola, tedy její testová část. Nicméně poté, co jsem přišel do parku, kde přípravy probíhaly v plném proudu, byl jsem zděšen, neboť hromada chvojí, kterou přivezlo město, a i když jsem v telefonátu zdůrazňoval, že chci jen něco málo, by dala

na 2 ohně, načež jsem se chopil telefonu a pln hněvu jsem vytlačil pana... no pana... no toho pana z města a pořádně ho poprosil, zda by si ten zbytek zase nemohl odvésti zpět. Po této nemilé události se vykopalo krásně velké a pro oheň postačující drnové kolečko, onen oheň se sestavil, a se slovy v šest u kluboven se šel Tínek vyspat, jo a my jsme se šli najíst, přeci jen to byla dřina. Jak bylo napsáno, tak v šest hodin odpoledne se to začalo před klubovnami hemžit všelijakou hav***, tedy skauty. Všichni, kteří měli co dočinění s organizací, lítali jak fretky. Bylo potřeba uspořádat nástup, následně vyvěsit vlajku, uspořádat průvod, vyfotit, pásku, auto, vodu ... no prostě mraky věcí. Začali jsme tedy nástupem, při kterém se vyvěsila ona česká národní vlajka, a proneslo se pár slov. Za překrásnou fotku před klubovnou všichni děkujeme Danče. Po těchto aktivitách začalo řazení do průvodu v čele s májkou a následoval dlouhý pochod na náměstí, kam již byli vysláni Tínek s Martinem, aby opáskovali prostředek náměstí a připravili jámu pro májku.

Při příchodu na náměstí, za líbeznou hudbu kapely Valanka, jsme vytvořili tradiční kolečko a před zraky diváků začalo stavění májky. Mezi tím probíhala soutěž o nejhezčí čarodějnici, kterou vedl Ifik. Čarodějnic se letos slétlo pěkné hejno, a proto si každá zasloužila odměnu. Když bylo představení na náměstí hotové, vyrazil průvod, v čele s kapelou, následovanou skauty a poté širokou veřejností, do parku, kde dva vyvolení, Adam s Kristýnou, slavnostně zapálily ještě slavnostnější čarodějnický oheň, v jehož plamelech byla obětována jedna z čarodějnic, těch vycpaných. Poté jsme všechny přítomné pozvali na prvomájové oslavy ke klubovnám a konec. Tedy ještě ne, neboť bylo potřeba oheň pohlídat a následující den ho uklidit, ale to je každému jasné.

A tak i letos, díky skvěle sehranému organizátorskému týmu, bylo vše zdárně a bez jakýchkoli problémů dokonáno.

1.Máj

Je ráno, první máj, slunce ještě nestačilo plně ohřát chladný ranní vzduch a pár vyvolených skautů a skautek se okolo 9. hodiny začíná scházet u našich kluboven. Nepřišli se ale jen pobavit. Přišli, aby připravily atrakce pro děti malé i ty nejmenší. A že jich nebylo málo. Do skautského areálu a jeho nejbližšího okolí se vešlo celkem jedenáct atrakcí. Každá byla obsluhována jedním

vybraným dobrovolníkem s připravenou mísou bonbónů pro děti.

Letošní dětský den měl jednu malou novinku. Aby se děti patřičně zaměstnaly a vyzkoušely si všechny atrakce, dostal každý svoji kartičku se seznamem všeho, co si u nás může zahrát. S vyplněnou kartičkou dostal každý chutného buřta s limonádou a také nafukovací balónek se smajlíkem.

Počasí snad nemohlo být lepší. Slunce přilákalo rodiče s dětmi v opravdu požehnaném počtu. Po době oběda se živý ruch pozvolna rozplynul. Okolo druhé hodiny polední jsme my, zbylí jedinci, poklidili vše venku i uvnitř a se hřejivým pocitem u srdce odešli do svých domovů.

A to by bylo vše k těmto dvou nemalým akcím, doufáme, že se akce líbila všem, kteří na ní byli,

i těm, kteří o ní jen slyšeli, a věřím, že jsme alespoň z části pomohli těm, no starým se nehodí ... tak řekněme těm, kteří už nejsou mladí, a že už nám nebude vyčítáno, že nic neděláme.

S pozdravem

RADEK

LUBOŠ

ODDÍL MEĎÁTEK

Na výpravu jsme vyrazili společně s 11 meďátkou v sobotu ráno z Laichterovy zastávky v Dobrušce. Autobus nás zavezl do Bystrého, kde jsme měli domluvenou návštěvu agrofarmy u Krásných. Ukázali nám různá zvířátka přes ovce ke králíkům. Naše meďátka zde také obdivovala výrobu velikonoční pomlázky, kterou si mohla Pavlínka ponechat. Za nedlouho jsme litovali, že jsme vůbec snídali, jelikož nás tu i štědře pohostili. S plnými břísky jsme si

ještě nařezali proutky a pomalu se vydali na cestu do Dobrušky. Naši cestu, která směřovala přes Valské údolí, jsme si krátili pletením věnečků a vyprávěním příhod. Také jsme úspěšně zdolali 3 brody, i když jsme se po prvním z nich potřebovali krátce posilnit na další cestu. Ve Valu u přírodního divadla jsme se zastavili na další krátkou přestávku a zahráli si tu i několik her, například: hledání svého míčku po slepu, krádeň ocásku ostatním a obrana své-

ho (ocásek= šátek připevnění za kalhoty), také jsme změřili své schopnosti v hodu do dálky. Kolem 2 hodiny jsme všichni zdárně došli ke klubovně. Náš příchod byl však nahlášen na hodinu třetí, tak jsme měli ještě čas dojíst svačinu a zahrát si další hry na přání našich neúnavných meďátek. Ve 3 hodiny jsme si zakřičeli pokřik a rozešli se do svých domovů.

KÁNĚ

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Tyto měsíce byly hodně ve znamení přípravy na závody, protože jsou už opravdu za dveřmi. Proto jsme měly 15. března výpravu. Sešly jsme se v 9 hod a měly jsme vyrazit do okolí Mělčan. Ale jak už tomu bývá pokaždé, začalo pršet, a tak nám nezbylo nic jiného, než zůstat v klubovně. Rozdělily jsme se do skupinek, ve kterých jsme měly být i na závody, a každá zkoušela jinou dovednost. Jedna zkoušela poznávat zvířata a květiny, druhá zase zdravotědu, třetí procvičovala uzly a poslední buzolu a práci s mapou. Společně jsme si také připravily oběd a zazpívaly si. Odpoledne déšť ustával, a tak jsme přeci jen vyrazily trochu ven a zahrály jsme si hru s písničkami. Holky byly rozdělené do čtyř skupinek a jedna z nich vyběhla a běžela k vedoucímu, který jim řekl, jakou mají nakreslit písničku. Když se řeklo teď, tak se vyslanci vrátili ke

svým skupinkám a ostatní členové hádali, co kreslí. Myslím si, že holky hra bavila a některé písničky jako třeba Půjdem spolu do Betléma nebo Ach synku, synku byly docela oříšek. Ale protože byla dost zima, nezůstaly jsme venku moc dlouho.

Protože se výprava chýlila ke konci, začaly jsme uklízet a v 15h jsme se rozešly do svých domovů.

Také v dubnu proběhl zkušební závod v Provozském údolí, kde si děti podle mě vedly dobře.

Přicházející jaro jsme všechny světlušky s radostí uvítaly, protože už nemusíme být v klubovně, ale můžeme se vydat do „terénu“. I když nám to počasí někdy kazilo, snažily jsme se chodit do okolí. Jedna z našich návštěv byla ke hřbitovu a přes

Novohrajdou a Křovicemi zpátky do klubovny. Rostla tady spousta jarních květin (blatouch bahenní, petrklíč, sasanka pryskyřníkovitá). Konečně jsme si je mohly prohlédnout naživo a nejen z atlasu. Pak jsme se také dále připravovaly na závody. Páteční holky zkoušely rozdělávat oheň, škrtat a dělat špičku na klacku. Ve stezkách jsme už zase o kus dále, už víme, z čeho máme strach, a jak ho můžeme překonat. Doufáme, že nám počasí bude přát i v dalších měsících a že se nám závody vydaří. Prosíme, držte nám palce.

KÁŤA

ODDÍL VLČAT

Uběhly další dva měsíce a opět je tu moje maličkost, aby vám přinesla zprávy z oddílu vlčat.

V závěru minulého čísla jsem naznačil, kam vedla naše březnová výprava a určitě jste poznali Jaroměř, kam jsme se vydali 14. – 16. 3. 2014. V měsíci dubnu jsme měli poslední předzávodovou oddílovou schůzku, a to ve čtvrtek 24.4. Účastníci jsme se i jiných akcí, ale o nich je psáno v jiné části tohoto čísla, tak je zde nebudu rozepisovat a jsou to: přípravný závod vlčat a světlušek a jarní oheň.

Nyní už zmiňovaná výprava do Jaroměře, které se zúčastnilo 13 kluků a 5 vedoucích a dovozce materiálu Vašek. Výprava nám začala tradičně u kluboven, kdy jsme naložili Vaškovo auto věcmi na spaní a prošli se přes celou Dobrušku na autobusové nádraží, odkud jel autobus do Jaroměře. Po 50 minutách cestování se dostali na zastávku a podél řeky jsme šli ke klubovně Jaroměřských skautů, kde jsem na ně čekal já společně s Vaškem a Honzou. Následně jsme se dověděli, jak se máme v klubovně chovat a ubytovali jsme se. Hlavní programový vedoucí byl tentokrát Ondra Langr, a tak jsme se pod jeho velením vydali na prohlídku Jaroměře, při níž jsme se stavili v obchodě s potravinami. Po návratu ke klubovně jsme si zahráli první hru, a to večerní. Vlčata měla

udržet míček na rouře, tak aby jim nespádl a měla projít určitou trať. Po této hře následovala večerní hygiena, večerka a šlo se spát. Když byli kluci ve spacáku, chtěli slyšet nějaký příběh. Honza jim řekl příběh o zlaté noze.

V sobotu jsme měli v plánu cestu k pevnosti Josefov. I přesto, že mělo pršet, jsme se vydali na cestu. Došli jsme až do městské části, kde jsme našli zavřené vojenské muzeum. Vzhledem k tomu, že už se začalo zatahovat, jsme se rozhodli se vrátit do klubovny a stihli jsme to jen tak tak. Po obědě si kluci zopakovali zdravotní, krizové situace a logické myšlení na závod vlčat a světlušek. Hráli jsme motýlky, což je klasická hra, kde se běhá od jednoho stanoviště k druhému podle čísel, která má kdo napsané na papírku. Jsou tam ale i chytači, kteří chytají ty, co mají papírky. Po této hře následovala další hra, při které kluci si hráli na Mauglího a chodili po různých papírech. Jejich úkolem bylo dostat se k hadovi, toho uspat, čímž se dostali do klubovny a vyhráli. Další hrou tohoto odpoledne byla hra na téma vojenství. Museli jednoho ze svých členů, který byl „úplně zraněný“ donést do cíle. Museli ho nést všichni, přičemž každý měl jednu z těchto vad: Slepota, bez jedné ruky, bez jedné nohy. Vítězná družina oběhla park asi za 15 minut. Poté nastal večer a před večerí kluci vymýšleli scénky na téma zlatá noha. Za-

hráli jsme si je po večeri v rámci večera s kytarou, na kterou hrál Luboš. Bohužel videa ze scének má k dispozici pouze moje maličkost, a to v mizerné kvalitě. Poté následovalo mytí a večerka. V neděli následovala hra zabal si svých pět švestek a poté už následoval odjezd do Dobrušky, kde jsme si u klubovny věci rozebrali a odešli do svých domovů.

Druhou akcí, o které se zde zmíním, byla oddílová schůzka ze dne 24. 4. 2014. Zúčastnilo se jí 23 vlčat a 5 vedoucích. Na začátku jsme zkontrolovali kroje a ti, co ho měli v pořádku, hráli různé běhací hry, např. Mrazík, mor,... Po dokončení kontroly jsme se vydali na hřiště za horní základní školou a tam si zahráli loď. Každá ze tří skupinek mohla střílet po obou ostatních. Hodnotil se počet zásahů protihráčů a počet obdržených zásahů. Mezitím skupina vybraných vlčat šla vozit na káře dlaždice.

Co najdete v příštím čísle: Následujících měsících nás čekají závody vlčat a světlušek o totem náčelníka a vlajku náčelní (8. 5. základní kolo a 23. – 25. 5. 2014 krajské kolo) a vlčata se dovědí téma letošního tábora.

To je pro tentokrát vše a za dva měsíce se na vás těší konec školního roku a moje maličkost. Takže nazdar.

Albi

ODDÍL SLUNEČNIC

Dva měsíce jsou zase ty tam a zase utekly, že ani nevíme jak. Nicméně se stále scházíme, hrajeme hry ...zkrátka tak jak to bývá. Ale i přes tyto „tradiční“ věci máme i pár dalších, netradičních, a o těch se pokusím zmínit.

Hned na začátku března jsme měly schůzku tak trochu jinak. Holky dostaly dopis od cestovatelské agentury, že musejí dohnat zimní zpoždění a rychle se vydat na cestu. Jejich úkolem bylo obcestovat několik zemí světa a v každé zemi se vyfotit se známou památkou. Abych to uvedla na pravou míru, zadání bylo, že se musí vyfotit, dejme tomu u gejzírů na Islandu. Nemusely ale kvůli tomu až na Island, ale stačilo dojít na malé náměstí ke kašně a podobně. Obstojně zvládly objet všech zadaných 11 zemí. Dále jsme se na další schůzce naučily hrát divadlo Popoluška. Slunečnice to celkem bavilo, tak třeba vám to někdy předvedeme. A jako takovou poslední větší událost bych asi měla zmínit, že jsme konečně začaly plnit stezky. Zatím jen první stupeň - Cestu země, ale

tak snad nám počáteční nadšení vydrží.

Ani s výpravami jsme nezažály a vyrazily jsme do Rychnova nad Kněžnou. Přespávaly jsme v mateřské škole a cílem této výpravy bylo, aby se holky naučily připravit pár základních jídel. V praxi jsme zvládly hned 2 jídla. Guláš a těstoviny. Musely si na tyto pokrmy samy nakoupit a podle receptu, který si musely samy najít a poskládat, guláš uvařit. Vše dopadlo dobře a z guláše nezbylo vůbec nic. Tak moc nám všem chutnal. Druhý den jsme chtěly vyrazit

na Poláckovu cestu Rychnovem, ale protože nám počasí nepřálo, zůstaly jsme ve škole, uklidily způsobený nepořádek, zazpívaly jsme si u klavíru a po obědě jsme šly do tělocvičny, kde jsme si zahrály pár her. Nakonec jsme už jen vyplnily zpětnou vazbu, předaly klíče od školky a vydaly se na cestu domů.

Také jsme se jako oddíl zúčastnily jarního ohně, kde já osobně jsem nebyla, ale co vím od Slunečnic, moc se jim tam líbilo. A nakonec... květen se nám blíží milovými kroky a s ním i májové slavnosti a upalování čarodějnic. A jako tradičně jsme dostaly za úkol jednu takovou čarodějnici vyrobit. Takže jsme poslední dubnovou schůzku věnovaly právě výrobě čarodějnic. Tak snad bude dost ošklivá a bude dobře hořet!

Snad jsem na nic nezapomněla a s přáním všeho dobrého se za oddíl Slunečnic loučí

Simča

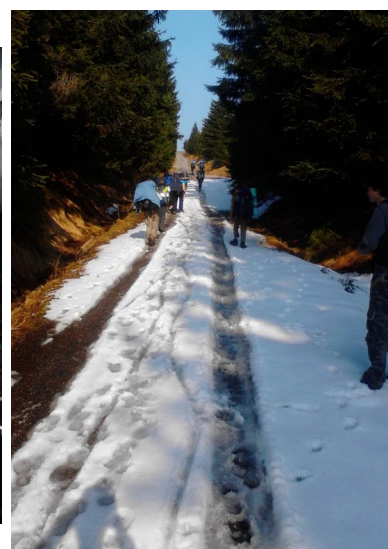
ODDÍL MOHYKÁNŮ

Po dlouhé a kruté zimě k nám opět zavítalo sluníčko, teplo a zelenající se příroda, tedy jaro. A s ním tolik očekávané krásné počasí, kterého jsme rychle využili. Trávíme teď na schůzkách co nejvíce času venku a užíváme slunce, dokud to jde.

Na konci března jsme podnikli výpravu do Orlických hor a jako zlatokopové na sever Kanady, vydali jsme se vzhůru k vrcholům, kde nás dokonce uvítaly poslední zbytky sněhu. Kluci byli odkázáni většinu výpravy sami na sebe, sami se připravovali, koupili jídlo, vařili...

Naštěstí se ukázalo, že si doveďou celkem obstojně poradit a všechno zvládli, jak se dalo, za což je nezbytvá než pochválit :-). Výpravu jsme si (doufám) všichni užili, a už teď se nám pomalu rýsuje další menší.

ADAM

SKAUTSKÉ DOVEDNOSTI

OHNĚ NEJEN TÁBOROVÉ

Oheň odpradávná sloužil lidem jako zdroj tepla a světla. Už jeho samotná přítomnost navozovala vždy pocit bezpečí, kromě toho se stal užitečným pomocníkem třeba při přípravě stravy. Lovce, zálesáky, dobrodruhy i nás skauty vždy neodmyslitelně provázel při večerních a nočních posezeních.

Pojďme se společně podívat na to, s jakými druhy a typy ohňů se můžeme běžně setkat a jaké rituály se mohou se zapalováním ohňů na táborech pojit.

Druhy ohňů

Podle účelu rozlišujeme tři základní druhy ohňů: strážní, slavnostní a užitkový.

Strážní oheň zakládáme nejčastěji v noci pro táborové hlídky. Měl by dávat co nejvíce tepla při co nejmenší spotřebě paliva, ale ne příliš moc světla a kouře.

Slavnostní oheň je oheň běžně užívaný na táborech (typicky při skládání skautského slibu), besedách a poradách. Tímto druhem ohně lze také například přivítat či zakončit určité roční období, jak tomu bývá zvykem v našem středisku. Kolem takového ohně se shromažďujeme, zapaluje se slavnostním způsobem a panuje kolem něj zprvu slavnostní, od stanovené chvíle pak většinou zábavná atmosféra. Neměly by se do něho odhazovat odpadky určené ke spálení, dokonce ani sirky.

Užitkové ohně na rozdíl od

ohňů slavnostních slouží k ryze praktickým účelům, jako je vaření, sušení mokrých částí oděvů, pálení odpadků apod.

Typy ohňů

Typ ohně určuje jeho konkrétní podobu a bývá zpravidla volen podle druhu ohně, tj. účelu, k němuž má oheň sloužit. Také zde se setkáváme se strážním ohněm, ke slavnostnějším účelům se volí pagoda či hranice, pro vaření bývá vhodná pyramida či nejrůznější závěsy na kotlík.

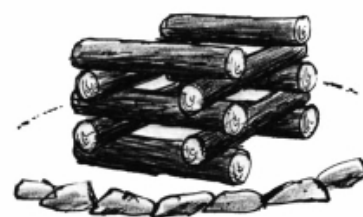
Nejjednodušším typem je strážní (hlídkový) oheň. Tvoří jej tři (nebo více) stejně dlouhá a silná paprskovitě složená polena. Oheň zapalujeme uprostřed. Jak dřevo uhořívá, přistrkujeme ho do středu.

Pagoda je asi nejpoužívanější typ ohně. Má tvar komolého jehlanu, tj. směrem nahoru se rovnoměrně zužuje. Tvoříme-li pagodu, skládáme nařezaná polena postupně do tvaru čtverce a konce přitom křížíme – od delších silnějších po kratší slabší. Dbáme přitom na to, aby byla pagoda stabilní (vhodné je použití zářezů) a dohořívající polena propadávala dovnitř do těla ohně.

Hranici používaly už prastaré národy, a to k pohřbívání. Narozdíl od pagody má ve všech svých patrech stejné rozměry, je tedy tvaru krychle či kvádrů. Nařezaná polena by proto měla mít stejnou délku a být pokud možno i stejně silná. Skládáme je podobně jako u pagody na sebe, opět s využitím zářezů pro zajištění stability. Hranice hoří mnohem déle než pagoda a dává větší teplo i žár, je ale také potřeba více materiálu pro její vyplnění. V našem středisku bývá běžně používána například pro čarodějnický oheň.

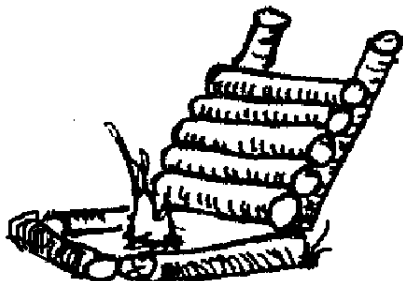

Pyramida je jeden z nejjednodušších a nejsnazší přípravitelných typů ohně. Má tvar kužele a používá se běžně například pro opékání špekáčků, může jít však i o oheň slavnostní. Nařezaná polena naskládáme rovnoměrně po jejím obvodu tak, aby všechna mířila nahoru směrem k vrcholu. Obdobným způsobem do pyramidy i přikládáme. Někdy se k přípravě pyramidy užívá i středového kůlu, kterým může být například suchý vývrat („dědek“). Při užití pyrami-

dy dostaneme zpravidla vysoký, jasný plamen, který osvětlí celý prostor kolem ohniště.

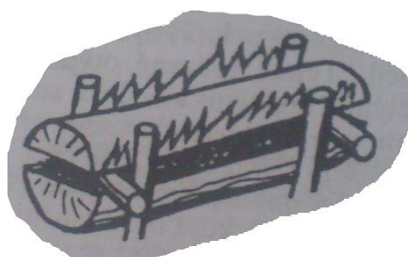
Potřebujeme-li oheň chránit před větrem, lze k tomu použít takzvaný kanadský krb. Jeho princip je zcela jednoduchý. Oheň se rozdělá před šikmou stěnou z kulatiny, která má za účel odrážet teplo jedním směrem. Velmi podobným typem ohně je polenový krb, kdy stěnu postavíme účelně tak, aby se po ní polena postupně sama sesouvala do ohně. Proto se tomuto typu ohně říká rovněž oheň lenochů.

Dnes často používaným a na pohled efektivním typem je oheň, který vznikne uvnitř dostatečně širokého polena a dostává se postupně ven. Poleno je nejprve potřeba dostatečně naříznout, aby bylo možné oheň uvnitř rozdělávat. Nespornou výhodou tohoto typu je jeho dlouhá životnost, oheň navíc není potřeba v průběhu jakkoliv regulovat.

Podobným typem je oheň rozdělávaný mezi dvěma polovinami podélně rozříznutého polena. Lze rozdělávat a udržovat i za deště, jen je potřeba zajistit,

aby mezera, do níž se naklade suché kletí a užší polena byla dostatečně široká (ideálně kolem dvaceti centimetrů).

Při vytváření závěsu na kotlík je nejprve potřeba najít vhodnou vidlici z větví, na níž kotlík zavěsíme. Jako nejjednodušší varianta může posloužit jediná pevná vidlice, větev s kotlíkem poté zatížíme kamenem. Spolehlivější bývá užití dvou vidlic, které mají navíc tu výhodu, že zpravidla unesou kotlíků více. Větev, na níž chceme umístit kotlík namočíme nejprve na chvíli do vody, aby neohořela.

Existují samozřejmě ještě další typy ohňů, které si jistě zvědavý čtenář sám vyhledá v tábornické literatuře či na internetu. Před samotným výběrem daného typu je vždy potřeba zvážit zejména naše materiální možnosti (dřevo), technické zázemí (náčiní), prostředí (vzdálenost od lesa apod.) a účel ohně. Nezapomínejme ani na to, že na veřejném prostranství je možné

rozdělávat oheň pouze na místech k tomu určených (např. veřejná tábořiště), na soukromém pozemku pak pouze se souhlasem majitele (při dodržení příslušných bezpečnostních opatření). Jako skauti dbejme navíc vždy na to, abychom ohniště vždy pečlivě předem připravili a druhý den po sobě pečlivě uklidili. Zamezíme tak často nevratným zásahům do přírody.

Závěrem dnešního povídání o ohních se ještě zastavme u slavnostního zapálení ohně, které se provádí v dobrušském středisku. Snad každý člen či příznivce dobrušského skautingu se setkal minimálně s jeho zkrácenou verzí, kdy zapalující přicházejí postupně ze čtyř světových stran a prohlašují:

Přicházím ze severu a zapaluji oheň krásy.

Přicházím z jihu a zapaluji oheň lásky.

Přicházím z východu a zapaluji oheň pravdy.

Přicházím ze západu a zapaluji oheň síly.

Někdy se ještě přidávají ke každé ctnosti její zákony, které jsou po řadě následující:

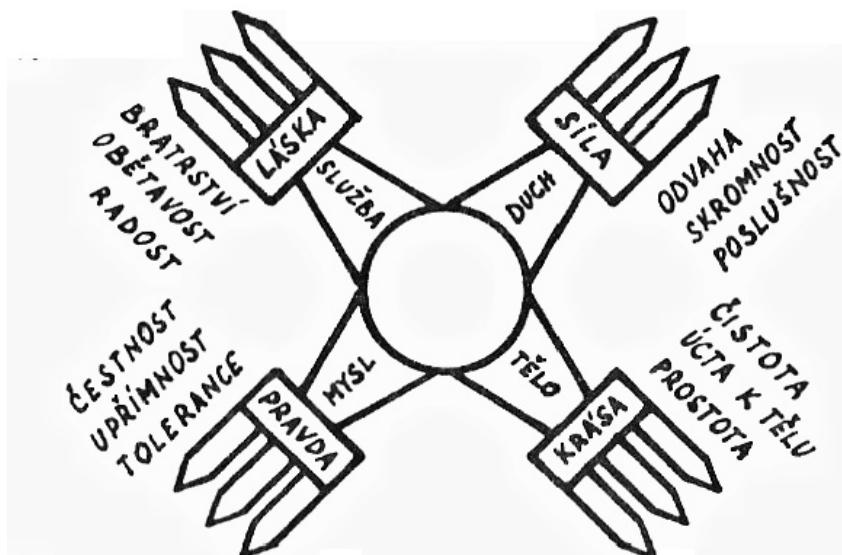
Pro krásu: *Buď čistý, silný a vždy ochraňuj přírodu.*

Pro lásku: *Buď laskavý, ochotně pomáhej, žij radostně.*

Pro pravdu: *Mluv pravdu, buď pokorný, hraj čistě podle pravidel.*

Pro sílu: *Buď odvážný, mlčenlivý a poslouchej.*

Strany a ctnosti mohou být přeházeny, tato verze vychází ze schématu na obrázku. Podobný rituál používali severoameričtí indiáni, od nichž ho převzal Seton do zálesáckého hnutí Woodcraft.

K samotnému zakončení (někdy i zahájení) ohně se u nás pak často používá tzv. Gillwelský kruh (podle titulu zakladatele skautingu Baden-Powell of Gilwell). Kolem ohně se vytvoří

kruh, jehož účastníci si překříží před sebou svoje ruce a chytnou jimi sousedy po obou stranách. Poté se pošle signál, který se postupně šíří stisknutím ruky dál a dál, až dojde opět k vysílající-

mu. Tím se kruh uzavře a je tak stvrzena skautská pospolitost mezi přítomnými. Tato skautská tradice se nemusí samozřejmě vázat bezprostředně k ohni, zhruba dvoustovka skautů tímto způsobem například oslavila předloni 100 let skautingu na Staroměstském náměstí v Praze.

Těším se na setkání na některém z ohňů pořádaných naším střediskem. Červená se line záře, červená se line záře....

Béna

POZVÁNKA

JUNÁK - SVAZ SKAUTŮ A SKAUTEK ČR
STŘEDISKO DOBRUŠKA - R&RKMEN
ZVE NA

2. AMATÉRSKÝ ULTIMATE FRISBEE TURNAJ V DOBRUŠCE

SOBOTA 21.6. 2014

ZAHÁJENÍ TURNAJE 8:00

SPORTOVNÍ STADION V MĚLČANECH U DOBRUŠKY

TURNAJ SMÍŠENÝCH DRUŽSTEV

UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK 14.6. 2014

OMEZENÝ POČET ÚČASTNÍKŮ

INFO NA WEBU (PŘIHLÁŠKY, PROPOZICE, PRAVIDLA)

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ/FRISBEE

PŘEHLED TÁBORŮ

TÁBORY 2014			
Tábořiště	Termín	Kdo/Co	Hlavní vedoucí Zástupce vedoucího
MASTY	4. 7. – 6. 7.	stavění	
	6. 7. – 12. 7.	MEĎATA	Ivana Němcová Jiří Novák (Ifik)
	12. 7. – 25. 7.	SVĚTLUŠKY	Kateřina Potočková Kateřina Kubečková
	25. 7. – 26. 7.	bourání	
ORLICKÉ ZÁHOŘÍ	27. 6. – 5. 7.	stavění + tábor vedoucích	
	6. 7. – 19. 7.	VLČATA	Jan Chmelař Petr Poláček
	20. 7. – 2. 8.	SKAUTKY, SKAUTI	Václav Pavel Jiří Martinek
	2. 8. – 4. 8.	bourání	

TIP NA FILM

ROMANTICKÉ FILMY

Ač je to neuvěřitelné, v posledních dvou měsících nebyl uveden v kinech téměř žádný film, který by mě překvapil natolik, abych ho doporučoval ostatním. Popravdě řečeno, částečně mě překvapilo (nebo spíše šokovalo) uvedení snímku Justin Bieber's Believe, ale to by nebylo hezké povídání. Nicméně, rubrika Tip na film je zde, a jelikož je květen brán jako měsíc lásky, podíváme se společně na pět romantických filmů, které mě zaujaly i něčím jiným, než jen svojí romantikou.

Anna Karenina (2012)

Anna Karenina žije v lehce unaveném manželství s vysokým vládním úředníkem, s nímž má malého syna, a její pověst mezi petrohradskou smetánkou nemůže být lepší. Během cesty do

Moskvy, kam jede navštívit bratra, potká hraběnkou Vronskou a na moskevském nástupišti se seznámí i s jejím synem mladým ambiciózním důstojníkem. Letmé setkání stačí k tomu, aby mezi nimi přeskočila jiskra, která se záhy promění v požár, který ani jeden z nich nedokáže a ani nechce uhasit. Chtějí se „jen“ svobodně milovat, ale carské Rusko konce 19. století je vůči podobným excesům velmi netolerantní a umí to dát patřičně najevo.

Román Tolstého Anna Karenina je celkem znám, a i proto jeho filmových či televizních adaptací existuje obrovská řada. Britsko-francouzský snímek z roku 2012 v hlavní roli s Keirou Knightley však má něco navíc. Jelikož se ruská šlechta 19. sto-

letí snažila co nejvíce přiblížit šlechtě francouzské, dosti často chodila do divadel, na plesy a podobně. Tohoto faktu využili tvůrci filmu, a tak se většina děje odehrává právě v divadle, a to nejen na jevišti, ale i v hledišti, předsálí, zákulisí či v techničtějších částí divadla. Zajímavé je také sledovat, jak se scéna mění v jinou přímo před očima diváka – kulisáci vyměňují kulisy, herci odcházejí a přicházejí, jen kamera zůstává. K tomu si připočtete skvělé herecké výkony a kostýmy, za které tvůrci obdrželi dokonce Oscara, a máte film, který rozhodně stojí za zhlédnutí.

Věčný svit neposkvřené mysli (2004)

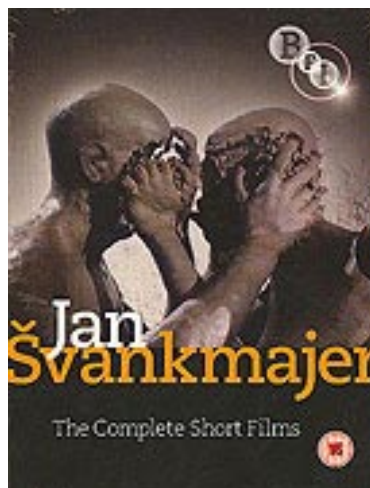
Život osamělého a nesmělého Joela se od základu změní, když potká excentrickou a temperamentní Clementine. Ta je výstřední ve všech směrech a k bláznivým kouskům stále úspěšněji vyzývá i Joela, jenže je rovněž nevyrovnaná a výbušná a jednoho dne se rozhodne Joela zbavit a začít znovu. Na experimentální klinice se podrobí vymazání paměti, a jelikož pokus dopadne úspěšně, rozhodne se zdrcený Joel pro stejné řešení. Nemá ale štěstí, tentokrát se zárok vymkne lékaři z rukou a dílo zkázy dokoná jeho asistent, který se místo pečlivého monitorování mozkové činnosti klienta nechá svést k divokým erotickým hrátkám. Režisér umí mistrovsky rozrušovat časoprostorovou kontinuitu a nahrazovat ji asociativním spojováním útržků, jež pocházejí z různých vrstev paměti, a zde se tento princip uplatní při rekonstrukci celého vztahu ústřední dvojice. Odvíjí se pozpátku, k některým zážitkům se film opakovaně vrací, mnohé deformuje v závislosti na Joelových rozjitřených emocích.

Americký snímek Věčný svit neposkvrněné mysli je kromě neobvyklého sci-fi tématu zajímavý hlavně výběrem herců. Ve filmu se objeví celá řada známých tváří, ale většinou tak, jak jste je ještě nikdy neviděli. Jim Carrey například, který je znám především jako komediální herec, zde ztvárňuje postavu Joela a nutno říci, že velmi přesvědčivě. Tento snímek se tak stal téměř jediným v jeho kariéře, který není považován za komedii. Clementine, respektive její představitelka Kate Winslet, zase ve filmu vystřídá 6 barev vlasů včetně takových, jako např. modrá, červená apod.

Zajímavé taky je, že přímo při natáčení Kate Winslet omdlela a poté zjistila, že je těhotná. Jednu z vedlejších, ale pro děj velmi důležitých postav, zde také hraje Elijah Wood. Jelikož v době uvedení snímku se stále ještě v kinech promítal poslední díl trilogie Pán Prstenů, ve které Wood ztvárnil hlavní roli, bylo příjemné vidět ho i jinak, než jen s hobití parukou a špičatýma ušima. Film získal po svém uvedení velkou oblibu diváků i kritiky a získal několik cen včetně Oscara za nejlepší původní scénář.

Zamilované maso (1989)

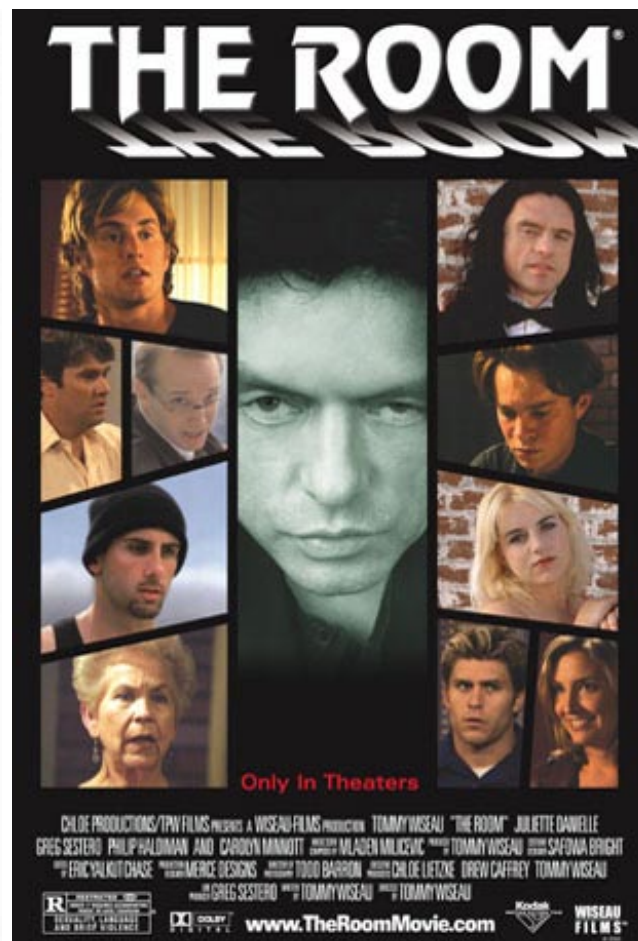
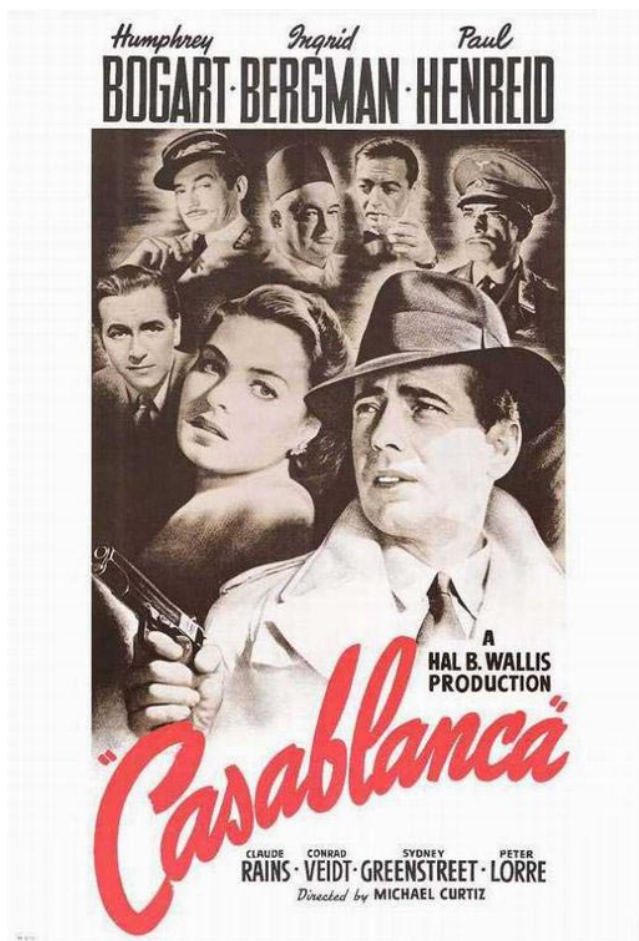
Českých, potažmo československých romantických filmů bylo natočeno obrovské množství. Já si však vybral snímek, který mnozí z Vás možná nebudou považovat za romantický. Zamilované maso je krátkometrážní film surrealistického českého režiséra Jana Švankmajera z roku 1989. Trvá jednu minutu a objevil se jako reklama ve Švankmajerově filmu Otesánek. Jan Švankmajer obstaral námět, režii i výtvarnou stránku filmu, animaci zajistil Bedřich Glaser. Z důvodu krátké stopáže, nebudu prozrazovat děj. Co prozradím je to, že hlavní postavy tohoto filmu jsou dva plátky masa a že je snímek dostupný na YouTube.

Casablanca (1942)

Američan Rick Blaine rozjíždí v době Druhé světové války v Casablance noční podnik. Chodí sem každý, kdo potřebuje třeba falešný pas, nebo má chuť si trochu zahazardovat. Jednou do Rickova podniku zavítá bojovník proti fašismu Victor Laszlo (ačkoliv s maďarským jménem, tak podle scénáře muž českého původu) společně se svou ženou Ilsa. Chtějí sehnat vízum a co nejdříve uprchnout před gestapem do USA. Rick ale v Laszlově ženě poznává svou bývalou přítelkyni. Zanedlouho se dá pár znovu dohromady a plánují společně útek...

Po zhlédnutí tohoto kultovního snímku bych do jeho žánru doplnil ještě jeden, a to komedii. Nevím, jestli v originále je film tak vtipný, nicméně český dabing, ve kterém jsem měl čest tento snímek vidět, mu dodal další vrstvu. Casablanca je napěchována vtipnými hláškami a slovními obraty tak, že se člověk musí zákonitě smát. A to prosím navzdory tomu, že jinak je děj velmi vážný. V podstatě se jedná o klasické love story, které se však odehrává na pozadí velmi důležitých a smutných událostí. Děj má celkem spád, žádná scéna není zbytečná a i konec je celkem neočekávaný. Kouzlo celému snímku dodávají na dnešní dobu již vtipné efekty, jako např. zpětná projekce, modely a hlavně zajímavá barevná škála. Je prostě vidět, že původně byl film černobílý a barva byla dodána až následně. Nicméně ani jednu z těchto věcí nelze brát jako nedostatek. Casablanca je prostě ve výsledku nádherný film, který by měl každý minimálně jednou za život vidět.

The Room (2003)

Nakonec jsem si nechal snímek, který rozhodně nepatří mezi nejlepší. Ba právě naopak. Jeho naprostá nedokonalost, amatérismus, příšerné herecké výkony apod. však paradoxně nutí ke zhlédnutí tohoto filmu, jenž je obecně považován za jeden z nejhorších, co kdy byly natočeny.

Děj je celkem prostý. Hlavní hrdina Johnny nadevše miluje svou nastávající ženu. Ta je však s jejím vztahem stále méně spokojená a tak svede Johnnyho nejlepšího přítele Marka. Johnnymu se postupně hroustí svět, který se mu za posledních sedm let podařilo vybudovat.

Nebudu popisovat všechny problémy a nedostatky filmu, to jednoduše nelze. The Room,

který v Čechách nebyl nikdy uveden (proto neexistuje český název), se prostě nedá popsat. The Room se musí zažít. Myslím však, že ho perfektně shrnují dvě věty, kterou jsem našel u jedné jeho recenze: „The Room je tak ošklivý, až je vlastně krásný. Budete ho nenávidět a právě za to milovat“.

INI OGIC

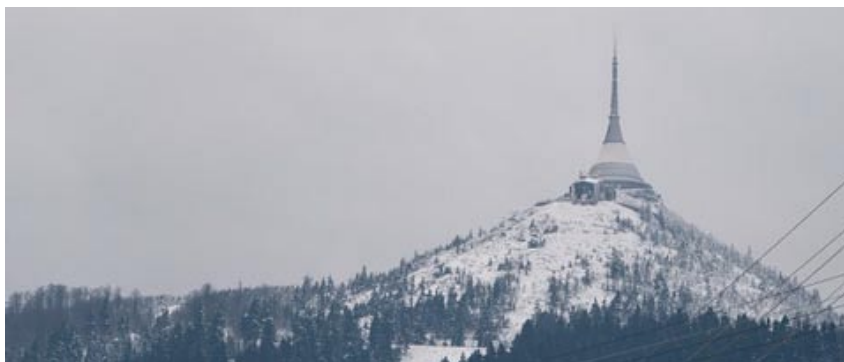
TIP NA VÝLET

LIBERECKÝ JEŠTĚD

V České republice jsou desítky vrcholů a kopců, které jsou příznačné pro daný region a tvoří jejich „přírodní-horský symbol“. Přední příčky takového pomyslného seznamu s jistotou sobě vlastní okupuje liberecký Ještěd (1012 m n. m.) ...

Liberecká špička

Výrazná dominanta Liberecka na „předměstí Jizerských hor“, typická svou stavbou na vrchu dokreslující a dotahující vrchol do úplné špičky, je vhodná k návštěvě naprosto kdykoliv a řadí se mezi kopce s celoroční turistickou vytižeností. Není se čemu divit, výhody silně převažují - Ještěd (1012 m n. m.) je nedaleko velkého města, nahoru a zpátky je to velmi solidní a na turistiku bohatý půldenní výlet, vrcholové partie nabízí horský terén a nahoře čeká milovníky architektury jedna z nejvíce cenných staveb Čech (a Moravy i Slezska) – restaurace a hotel (+ vysílač, rozhledna, meteostanice,...) Ještěd, o výhledech z tohoto výrazného vrcholku se nemu-

sím určitě ani zmiňovat!

Mám rád, když se lze někam dostat velmi snadno bez použití osobního automobilu a Liberec, respektive Ještěd, je na to přímo ideální. Do podhorského města vklíněného mezi Lužické a Jizerské hory, vedou velmi kvalitní dálkové spoje z celé republiky, těžiště je samozřejmě vlakové-autobusové nádraží. Tam taky náš dnešní liberecký výlet začneme.

Periférii města

Zmatek, hluk a chaos vlakového nádraží (k němuž směr cesty vede, i když přijedete autobusem) se vyplatí rychle opustit, namířit si to do nádražního podchodu a projít pod všemi kolejemi až dozadu, kde ústí podél menší průmyslové zóny do ulice Nádražní, z níž po několika metrech uhneme doleva do klesající, úzké a trochu špinavé uličky Cechovni, která nás dovede až na „hlavní“ ulici Ještědskou, po níž jede tramvaj č. 2 a 3 až za město v našem směru (lze nastoupit a průchod periférii města si ušetřit) až do Horního Hanychova. Sledujme chvíli koleje tramvají a s občasným výhledem na majestátní Ještěd s množstvím jeho sjez-

dovek pokračujme přímo „za nosem“ k němu - ať už budeme sledovat koleje důsledně, nebo se ztratíme v některých bočních uličkách mířících rovnoběžně s nimi, protkneme po čase modrou turistickou značku, která je poznávacím znamením, že je veškeré město za námi a zbývá „jenom“ výstup nahoru na horu. Nebo narazíme na rozcestník v Horním Hanychově; výsledkem je to jedno.

Velký rozcestník Horního Hanychova na rohu parkoviště a pod lanovkou nabízí variantu červené „velké“ stezky či modré „kratší“ varianty, pro výstup nahoru zvolíme druhou zmíněnou. V ulici plné nově postavených domů a budoucí zástavby K bucharce uhneme prudce vpravo do lesa na stoupající pěšinu, otevřeným lesem kamenitou stezkou dorazíme až k silnici, přejdeme ji a opět se napojíme na výraznou cestu vzhůru; stezka je místy rozbitá, množství kamenů v některých ročních obdobích znesnadňuje dobrou chůzi (při menší sněhové pokrývce pozor na namrzlá místa; stejně jako při tání). Cesta nahoru je zdánlivě nekonečná, nekončí ani u Kříže lesníka Dvořáka, ani u další silnice, kterou modré značení protíná. Vý-

hledy zatím téměř nejsou, vše je obklopeno povětšinou jehličnatým lesem, okolo výškové kóty 800 metrů nad mořem začíná stezka více a více stoupat, dostává se k rozcestníku Nad Výpřeží s červenou turistickou značkou a následně společně s ní úzkým průřezem v lese šplhá pod vrcholek Ještědu (1012 m n. m.). Závěrečné desítky metrů, než se turistická cesta napojí na asfaltovou silnici vedoucí na vrchol, jsou kamenité, prudké.

Vrcholek hory nemá snad ani jednu vadu na kráse. Ani gigantická stavba hotelu-restaurace-meteorologické stanice-vyhličky nepůsobí nijak drasticky a právem sklízí na českém i mezinárodním poli ceny architektů. Nechybí ani vyhlídkové místo s pohledem daleko dovnitř České republiky i na druhou stranu do Německa, které je hned za humny. Na východě vzrůstají Jizerské hory, zahlédnout lze nejvyšší horu Smrk (1124 m n. m.) a část Krkonoš, Český ráj na jihu je rovněž na dosah ruky. Ve výčtu by šlo pokračovat. Opravdu je zřejmě jenom několik míst v naší zemi nabízející tolik přírodních a horských krás najednou v plné síle. Unikátní je i velká socha Dítěte z Marsu, pro někoho kontroverzní záležitost, pro jiného umění, po dalšího kýč či úsměvný doplněk již tak netradičně „pojatého“ vrcholku hory.

Z vrchu dolů

Povinná zastávka na kávu, čaj či větší jídlo v restauraci se může prodloužit dle našeho spěchu zpátky či aktuální kondice a počasí. Nikam se ale nevyplácí spěchat, kouzlo Ještědu (1012 m n. m.) vás jen tak nepustí. Zpátky se můžete vydat buď stejnou (nejkratší – pomineme-li sestup pod lanovkou) cestou, po modré turistické stezce, nebo dále po červené přes horskou chatu Ještědku a například následným přímým sestupem pod lanovkou, nebo až celým „červeným okruhem“ přes ještědské Pláně a následně dolů do Horního Hanychova lesní cestou, odkud lze dojít do centra Liberce pěšky jako na počátku v opačném směru, nebo nastoupit na tramvaj a ušetřit si tak pochod ne příliš zajímavou částí města.

Nezapomeňme se před odjezdem ještě naposledy podívat směrem u unikátně „pojaté“ středoevropské hoře; určitě se shodneme všichni na tom, že by její návštěva měla patřit na seznam každého vzorného turistu a horala. Ať už chcete, nebo ne ...

ROZHOVOR

MARIE OBRŠÁLOVÁ

1. Kdo nebo co tě ke skautu přivedlo? Kdy to bylo?

Teď nezačnu úplně odpovědí na otázku, ale jen jsem chtěla říct, že jsem strašně moc ráda, že se můžu tohoto rozhovoru účastnit. Vždycky se mi totiž moc líbilo, když jsem si četla rozhovory ostatních a říkala jsem si, jestli se mě taky někdo takhle zeptá, takže mě opravdu potěšilo, když k tomu teď, i když možná úplně náhodou, došlo.

A teď už k otázce. Do skautu mě přivedla Káťa Voglová. Pamatuju si, že jsem seděla v lavici ve škole a Káťa ke mně přišla a ptala se mě, jestli bych nechtěla začít chodit do skautu, že je to super a tak jestli tam nechci přijít. Také si vzpomínám, že jsem si hned napsala seznam, nebo

možná Káťa mi ho napsala, teď si nejsem jistá, co všechno si mám na schůzku přinést a kdy se vůbec konají. Přišlo mi to jako dobrý nápad, i když jsme moc nevěděla, co od skautu mám očekávat, ale tehdy musím přiznat, jsem to moc neřešila. A tak jsem to řekla rodičům, nebyli proti, a proto nebyl důvod to nezkusit. Byla jsem ve třetí třídě, to znamená rok 2004-2005, bylo mi 9 let.

2. Kdo byli tví vedoucí? Stal se některý z nich tvým vzorem?

Byla jsem ve věku, kdy jsem přirozeně začala chodit ke světluškám. Pár vedoucí jsem vystřídala:). Nej dřív mě vedla Zuskí, pak Riža, Simča Zetková, Hamina a Kafka. U skautek jsem pak

skočila do náruče Lenče, Týně, Báře, Hanče a Páje s Dančou. Doufám, že jsem na nikoho nezapomněla:). Kdyžtak se omlouvám, nebylo to úmyslně. Jestli se stal někdo z nich mým vzorem? To je dobrá otázka. Když jsem byla ve věku světlušky nebo i té mladší skautky, vždycky se pro mě mé holčičí vedoucí staly určitým vzorem. Měla jsem v nich příklad, chtěla jsem být hezká jako ony, měla jsem z nich respekt a moc mě těšilo, když si se mnou některá povídala jako se starší. Když to srovnám s touto generací světlušek, musím říct, že jsem v mých vedoucích měla autoritu a mrzelo mě, kdybych měla nějakou zklamat. Je pravda, že jsem někoho třeba měla radši, jestli se to tak dá říct, ale když se podívám zpětně dozadu, jsem vděčná za každou vedoucí, protože pokaždé jsem zažila něco jiného, každá měla trochu jiný způsob „skautské výchovy“, ale myslím, že pokaždé to mělo pro mě přínos. Ale v této době už bych neřekla, že se pro mě někdo stal vzorem tak, že bych se snažila podle toho ovlivňovat své chování, způsob oblékání apod.:)

3. Máš za sebou několik let skautování. Co to pro tebe znamená?

Moc to pro mě znamená. Jsem opravdu moc ráda, že mě Káťa do skautu přivedla, protože tolik zážitků, které jsem tu zažila a stále zažívám, považuju opravdu za vzácnost. Přiznám se, že jsem pořád občas bezrad-

ná co se týče rozdělení ohně na kterémkoliv místě, orientace s mapou mi taky nikdy moc nešla, ale zas je spousta věcí, které jsem se opravdu docela slušně naučila – morseovka, šifry, uzle, zdravotěda... Ale pořád je co zlepšovat. Ale hlavně si myslím, že jsem ve skautu poznala lidi, se kterými se pořád ráda scházím, a i když jsem mezi tím poznala spoustu dalších lidí, tak se s nimi jednou znám, dost jsem toho s nimi prožila a troufám si tvrdit, že na ně nezapomenu. Když se nad tím zamyslím, jsem moc vděčná za to, že vím, jak vypadá les, vím, jaké to je koupat se ve studené řece, rozdělat si oheň a vařit na něm jídlo, spát v tee-peečku... Každý to nezažil a já jsem ráda, že tu možnost mám:)

4. Dokážeš spočítat, na kolika táborech jsi byla? Na který nejraději vzpomínáš?

Dokážu:). Tak daleko ještě mé matematické znalosti sahají: Teď jsem počítala, ve skautu jsem už desátý rok. Z toho čtvrtý rok už jako vedoucí. To znamená, že 6 let jsem chodila do skautu jako dítě. Táborů jsem se účastnila 6 celých, úplně na prvním, to znamená hned prázdní-

ny po mém nástupu, jsem nebyla. Pak jsem ještě strávila týden na táboře s tématem Skauti, ale to už bylo takové hraniční co se týče mého věku, ale pořád jsem nechtěla upustit od příležitosti jet na tábor jako dítě:.) I když jsem vedla světlušky, tak jsem ještě chvíli chodila i do skautek a jezdila s nimi na tábory. Jako vedoucí jsem pak vedoucovala na 3 táborech. Prošla jsem spoustou témat: Vyměřovači trati, Středověk, Egypt, Karel IV., Mexiko, Vikingové, Skauti, Námořníci, Námořníci podruhé, Harry Potter, Čtyřlístek. Až na Středověk, kdy jsme stanovaly jen s holkami na Zlatence u Prázovy boudy a Čtyřlístek, kdy zas v Mastech, jsem všechny tábory prožila v Orlickém Záhoří.

Na který nejraději vzpomínám. To není moc dobrá otázka, nedokážu na ní jednoznačně odpovědět. Každý tábor byl jinak super, zažili jsme pokaždé něco jiného, ale stejně skvělého. Silné zážitky mám z tábora s tématem Mexiko, jednak co se týče programu, tak také kvůli lidem, protože si myslím, že tam jsme spolu vycházeli skvěle a opravdu se ten tábor vydařil. Na druhou stranu, i Vikingové i

přes příšerné deštivé počasí měli něco do sebe, zase to bylo úplně něco jiného. Taky se mi strašně moc líbil tábor Námořníků v Mastech, kde jsme byli jako vedoucí jen já, Káťa V., Honza Ch. a Radek W. Vařila nám Efka s Ivou a bylo to bezvadný. Myslím, že jsme si to užili i my vedoucí i děti. Zkrátka z každého tábora jsem se vrátila, teď to myslím naprosto upřímně, moc nadšená a nikdy se mi nechtělo odjíždět:.)

5. Můžeš se podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek?

Tyto třetí stupně to je věc.. :) Je to fakt těžký, takhle odpovídat. Mám těch zážitků víc. Ale jasně, že se o ně můžu podělit:). Většina jich je těch nejsilnějších z táborů. Tak když začnu od mé nejstarší skautské historie, tak si pamatuju, že jsme šli na dvojdenku v OZ, tématem byli zmiňovaní Vyměřovači trati. Mými vedoucími byla Riža a Hamina, z kluků pak Doktor a Ondra N. Jednalo se o střediskový tábor. Tenkrát nás tam světlušek a vlčat bylo opravdu pár, vešli jsme se do dvou stanů. Na dvojdenku nás vedoucí rozdělili a já jsem šla ve skupině s

Ondrou a Rižou. Nebyla jsem moc zvyklá chodit s krosnou, takže jsem se po chvíli už unavila a měla jsem toho plný zuby. Nepomáhalo ani Rižino a Ondrovo ostré tempo. Nevím, kudy jsme šli, to si nikdy moc nepamatuju, jen vím, že s druhou skupinou jsme se potkali na Komářáku. Ale teď to hlavní. Došli jsme konečně k místu, kde jsme si už mohli složit věci na spaní a najíst se. Tím místem se stala prostorná louka. Já jsem jen viděla, jak jím tu horkou gulášovku a pak si lehám do spacáku a můžu spát. Omyl! Vzhledem k tomu, že u louky stála chalupa, šla Riža zkusit, jestli tam někdo bydlí a zeptat se, zda-li tam můžeme přespát. V chalupě opravdu bydlel pán, dovolil nám to a Riža se aktivně zeptala, jestli mu nemáme něco pomoci a on, že tu louku můžeme shrabat. Takže jsme ještě museli nejdřív shrabat louku. Dnes už vím, že to bylo dobrý, že jsme takhle pomohli a taky to byla slušnost, ale v tu chvíli jsem teda všechny vážně proklínala. Další můj zážitek je též z dvojdenky a to v době skautské, přesněji ve viking-ské. Říkala jsem, že nám počasí

moc neprálo, ale dá se říct, že všechno začalo až po dvojence. To byla středa v prvním týdnu. Vyrázili jsme rozdělení na dvě skupiny a moje skupina šla do Polska. Šli jsme cestou necestou, polem nepolem, skoro doslova:) Naším cílem bylo najít přístřešek. Podle mapy jich bylo po cestě dost, ale realita byla jiná. Zkrátka jsme šli už docela dlouho a přístřešek nikde. Nakonec jsme to vzdali a ustlali si v lese.

Když opominu neskutečné

množství muchniček, komárů a mravenců, spalo se docela dobře, než...Ve 4 hodiny jsme se probudili v obrovském lijáku, jelikož déšť nemínil v žádném případě ustát, rozhodli jsme se, že vyrazíme do tábora. Sbalili jsme si mokré spacáky, kdo je náhodou měl suché, při balení do krosny mu promokli. Rychle jsme se spakovali a upalovali do tábora. Ale ještě nikdy se mi nestalo, že jsem spala v dešti, takže to byl opravdu silný zážitek. Taky asi nikdy nezapomenu na výsadek. Tínek mě, Danču, Páju a Káfu dovezl na neznámé místo a my jsme se musely vrátit do tábora. Takovou žízeň, jako cestou zpátky jsem snad ještě nezažila. Bylo to fakt příšerný, ale teď na to vzpomínám moc ráda. A k dalším patří jakýkoliv slibový oheň a skládání slibu, to je pro mě opravdu silná chvíle:)

6. Jak dlouho jsi sama vedoucí? U kterého oddílu působíš?

Vedoucí jsem 4 roky, už jsem trošku předběhla otázku někde v předchozích odpovědích, ale nevádí. Vést jsem začala v 9. tří-

dě, letos to je tedy 4. rok. Působím u světlušek.

7. Jakou náplň mají schůzky pod tvým vedením? Kde čerpáš inspiraci?

Co se týče programu, střídáme se s Káťou po týdnů. Snažím se, abych do těch 2 hodin, kdy schůzka trvá, zvládla kromě srandy zařadit i něco vzdělávacího, i když pro menší holky to nejde jinak než zábavnou formou. Ale co považuju za úspěch, když holky řeknou, že se jim hra líbila, je to super pocit:) Většinou čerpám buď z hranostaje nebo z vlastní hlavy nebo z toho, co jsem zažila já, takže děkuju svým vedoucím za nápady:).

8. Jaké jsou Tvé záliby? Čemu se věnuješ o svém volném čase?

No tak teď vás určitě všechny překvapím, chodím do skautu:). To ale není všechno. Chodím do hudebky na saxofon, hraju i na flétnu. Ráda jezdím na kole, i když ne, že bych měla nějakou

kondičku:) Ráda čtu, poslouchám hudbu, chodím na bazén. Taký moc ráda jím, všechno možný, ale miluju zmrzlinu a gumový bonbony, čokoládu a spoustu dalších věcí. Ráda něco podnikám a i když pořád něco nestíhám, jsem spokojená:). A abych nezapomněla, taký se moc ráda směju, ale poslední dobou asi jsem už nějaká dospělejší či co a už ty mé výbuchy nejsou tak časté:.)

9. Co teď studuješ nebo kde pracuješ?

Studuju třetí ročník na gymnplu v Dobrušce, přesněji 7. G, jsem na osmiletém gymnáziu.

Ale i přes všechny mouchy se mi tam moc líbí:). Ale neptejte se, kam chci jít dál, protože to sama nevím, ale pedák to asi jistí:).

10. Cestuješ ráda? Je nějaké místo, kam by ses chtěla podívat?

Ano a moc. Ještě jsem tak svoji cestovní kariéru moc nerozjela, ale láká mě to. Zůstávám převážně věrná svým rodným Čechám, i když ani tady jsem byla jen na hodně málo místech. Co se týče ciziny, tak jsem navštívila 2x Holandsko, pak Itálii, projížděla jsem Německem a v Polsku jsem byla na trháč. Moc toho procestovaného nemám, ale ještě je čas:.) Chtěla bych moc jet do Francie. Láká mě strašně moc Eiffelovka, i když jsem zjistila, že se bojím výšek, ale pořád mě to láká. Hlavně se mi líbí moc francouzština. A s holkami jsme si říkaly, že vyrazíme do Irska, viděly jsme film Přestupný rok, a tak se tam pojedeme podívat, teda doufám:). Je tam mimo jiné nádherná příroda. Tak uvidíme, kam se všude dostanu:).

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ČERVNA 2014

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

DALŠÍ SKAUTSKÁ DOVEDNOST
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - beni.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Jiří Hanosek, Marie Obršálová, Kateřina Voglová, Jan Chmelař, Radek Wildmann, Luboš Petr, Jan Pumr, Simona Popová, Adam Čuda, Petr Beneš, Petr Lukášek, Ondřej Němeček,

FOTOGRAFIE:

Ondřej Němeček, Kateřina Potočková, Petr Poláček, Simona Popová, Daniela Dítětová a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jarní oheň

**Být sobecký neznamená žít jak se nám líbí,
ale chtít po jiných aby žili jak nám to vyhovuje.**